

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a členů Mgr. Michala Králíka, Ph.D., Mgr. Jana Jursíka, JUDr. Vladimíra Kubíka, JUDr. Ivo Pavlů a doc. JUDr. Jany Reschové, CSc. v právní věci kárné navrhovatelky: **předsedkyně Okresního soudu Praha – západ**, se sídlem Karmelitská 19, Praha 1, proti kárně obviněné: **JUDr. I. N.**, zastoupená obhájcem JUDr. Romanem Jelínkem, advokátem se sídlem Valentinská 11, Praha 1, o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 21. 1. 2014, při ústním jednání konaném dne 23. 4. 2014,

t a k t o :

A.

I.

JUDr. I. N., nar. X,
soudkyně Okresního soudu Praha - západ, **s e**
podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů

u z n á v á v i n n o u, ž e

1) jako soudkyně Okresního soudu Praha - západ způsobila průtahy nerespektováním zákonné lhůty pro vyhotovení rozhodnutí uvedené v § 129 odst. 3 trestního řádu, a to v následujících trestních věcech:

a) sp. zn. 14 T 179/2010, v níž vyhlásila rozsudek dne 7. 10. 2013, avšak předala k přepisu kanceláři nejdříve dne 2. 1. 2014,

b) sp. zn. 14 T 22/2007, v níž vyhlásila rozsudek dne 9. 7. 2012, přičemž lhůta k vyhotovení rozhodnutí jí byla na vlastní žádost prodloužena do 24. 8. 2012, avšak rozsudek předala k přepisu kanceláři nejdříve dne 23. 1. 2013,

2) jako soudkyně Okresního soudu Praha - západ způsobila průtahy nerespektováním zákonné lhůty pro vyhotovení rozhodnutí dle § 158 odst. 4 o. s. ř., a to v následujících řízeních:

a) sp. zn. 25 P a Nc 185/2013, v němž vyhlásila rozsudek dne 30. 9. 2013, přičemž lhůta k vyhotovení rozhodnutí jí byla prodloužena do 20. 12. 2013, avšak rozsudek předala k přepisu kanceláři až dne 13. 1. 2014,

b) sp. zn. 25 Rod 1/2013, v němž vyhlásila rozsudek dne 16. 9. 2013, avšak, aniž by požádala o prodloužení lhůty, rozsudek předala k přepisu kanceláři až dne 16. 12. 2013,

t e d y

z a v i n ě ě p o r u š i l a

povinnosti soudce a ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů,

t í m s p á c h a l a

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.,

a z a t o s e j í u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb.

k á r n é o p a t ř e n í d ů t k a.

II.

JUDr. I. N. se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb.

z p r o š ť u j e

kárného obvinění spočívajícího v tom, že

1) jako soudkyně Okresního soudu Praha - západ vyhotovila ve věci sp. zn. 14 T 179/2010 referát kanceláři ze dne 23. 12. 2013, který neodpovídal skutečnosti,

2) jako soudkyně Okresního soudu Praha - západ způsobila průtahy nerespektováním zákonné lhůty pro vyhotovení rozhodnutí uvedené v § 129 odst. 3 trestního řádu ve věci sp. zn. 14 T 125/2011,

3) jako soudkyně Okresního soudu Praha - západ způsobila neodůvodněné průtahy v řízeních

a) sp. zn. 14 T 202/2010,

b) sp. zn. 14 T 98/2006,

c) sp. zn. 14 T 66/2010,

- d) sp. zn. 14 T 54/2006,
- e) sp. zn. 25 P 64/2013,
- f) sp. zn. 25 L 2/2013,
- g) sp. zn. 25 L 3/2013,
- h) sp. zn. 25 P a Nc 18/2012,
- i) sp. zn. 25 P a Nc 110/2013,
- j) sp. zn. 25 P a Nc 118/2013,
- k) sp. zn. 25 P a Nc 127/2013,

**protože skutky v uvedených věcech
nejdou kárným proviněním.**

B.

Řízení o návrhu pro skutky, jež měly spočívat v tom, že **JUDr. I. N.** porušila povinnost vyhotovit rozhodnutí v zákonné lhůtě, nebo požádat o prodloužení této lhůty, a to ve věcech vedených u Okresního soudu Praha – západ pod sp. zn.:

25 Nc 129/2013,
25 P 81/2013,
25 Nc 122/2013,
P 160/1999,
25 P 44/2013,
25 Nc 157/2013,
25 P 22/2013,
13 P 8/2012,
14 T 38/2012

se podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb. **zastavuje.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu

Kárná navrhovatelka podala návrh na zahájení kárného řízení, neboť kárně obviněná soudkyně podle jejího názoru způsobila zaviněné průtahy v řízení v celkem 25 věcech přidělených jí k rozhodnutí.

K osobě kárně obviněné kárná navrhovatelka uvedla, že je soudkyní Okresního soudu Praha – západ od 23. 2. 1994. Nejprve byla soudkyní v oddělení trestním, nyní jí dle změny rozvrhu práce byly k rozhodování svěřeny věci na úseku exekucním, opatrovnickém a Rod. Od 1. 3. 1999 od 31. 12. 1999 byla dočasně přidělena ke Krajskému soudu v Praze. Od 1. 1. 2000 byla pověřena výkonem funkce náměstkyně předsedkyně Okresního soudu Praha – západ, od 1. 1. 2001 byla jmenována místopředsdkyní tohoto soudu, a to do 1. 2. 2010, kdy se dané funkce vzdala. V roce 2010 byla provedena prověrka neskončených věcí v senátě kárně obviněné soudkyně, a to se závěrem věnovat zvýšenou pozornost věcem starších časových řad a využívat všech institutů zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), zejména ve vztahu k provádění důkazů. Dne 27. 6. 2012 byla kárně obviněné soudkyni udělena výtka za nedodržení zákonných lhůt ve vazební věci.

Kárné provinění je nyní spatřováno v případě některých soudních řízení, v nichž nebyla dodržena lhůta pro vyhotovení a vypravení rozhodnutí po jeho vyhlášení, tedy nesplnění povinností dle § 129 odst. 3 trestního řádu. V případě další skupiny řízení kárná navrhovatelka uvedla, že dne 12. 9. 2013 a následně dne 14. 1. 2014 byla provedena prověrka zatykačů, přičemž v senátě kárně obviněné byly opakovaně zjištěny závažné průtahy, kdy nebyly zatykače řádně urgovány, nebylo řádně pátráno po pobytu obviněných a v některých věcech nebyly vydány mezinárodní zatykače. Vzhledem k termínu vydání zatykačů také nebylo v některých případech zahájeno řízení proti uprchlému.

Kárné provinění v podobě průtahů v řízení bylo spatřováno též v detenčním řízení, v řízeních o omezení způsobilosti k právním úkonům a v řízeních o úpravě styku rodičů s nezletilými dětmi. Dle kárné navrhovatelky v daných případech buď nebyly dodrženy lhůty pro vyhotovení a vypravení písemného rozhodnutí ve věci, nebo lhůty pro vydání rozhodnutí, popř. došlo k jiné formě nečinnosti.

Kárná navrhovatelka uzavřela, že vzhledem k opakovaným pochybením v oblasti základních povinností soudkyně (i přes uložení výtky, opakované osobní projednávání velkého množství neskončených věcí a projednání prověrky Krajského soudu v Praze) navrhuje uložit JUDr. N. podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), kárné opatření v podobě snížení platu o 30 % na dobu jednoho roku.

Podáním ze dne 18. 2. 2014 kárná navrhovatelka vzala zpět návrh na zahájení kárného řízení v případě věcí uvedených pod bodem V. kárného návrhu. Konkrétně se jednalo o řízení vedená pod sp. zn. 25 Nc 129/2013, sp. zn. 25 P 81/2013, sp. zn. 25 Nc 122/2013, sp. zn. P 160/1999, sp. zn. 25 P 44/2013, sp. zn. 25 Nc 157/2013 a sp. zn. 25 P 22/2013. V daných případech měla kárně obviněná podle původního kárného návrhu porušit povinnost vyhotovit rozhodnutí v zákonné lhůtě, resp. požádat o prodloužení této lhůty. Žádosti byly založeny v kanceláři u vedoucí kanceláře, která je nepředložila příslušným soudním funkcionářům. Po vyjádření JUDr. N. a vysvětlení vedoucí kanceláře a s přihlédnutím k některým objektivním skutečnostem dospěla kárná navrhovatelka k závěru, že v těchto věcech nedošlo na straně soudkyně ke kárnému provinění; dané skutky

však byly s JUDr. N. a vedoucí kanceláře důrazně projednány. Obdobně pak kárná navrhovatelka vzala zpět návrh na zahájení kárného řízení ve věci vedené pod sp. zn. 13 P 8/2012.

II. Vyjádření kárně obviněné soudkyně

Kárně obviněná soudkyně prostřednictvím svého zástupce zdůraznila, že od svého přidělení k Okresnímu soudu Praha – západ dne 23. 2. 1994 až do 1. 11. 2011 působila výhradně na trestním úseku. Od 1. 3. 1999 do 31. 12. 1999 byla dočasně přidělena ke Krajskému soudu v Praze, taktéž do oddělení trestního. Po skončení stáže u Krajského soudu v Praze byla s účinností od 1. 1. 2000 pověřena výkonem funkce náměstkyně předsedkyně Okresního soudu Praha – západ a od 1. 1. 2001 byla jmenována místopředsedkyní soudu pro trestní úsek. S účinností od 1. 11. 2011 pak došlo k jejímu přearažení na úsek civilní a bylo jí svěřeno rozhodovat ve věcech exekučních, opatrovnických a Rod. Kárně obviněná rovněž souhlasí s tím, že v roce 2010 byla provedena prověrka neskončených věcí v jejím senátě, a to se závěrem věnovat zvýšenou pozornost věcem starších časových řad a využívat všech zákonných institutů trestního řádu, zejména ve vztahu k provádění důkazů; dne 27. 6. 2012 jí byla udělena výtka za nedodržení zákonných lhůt ve vazební věci.

Po seznámení se s kárným návrhem kárně obviněná přiznala průtahy ve věcech uváděných v kárném návrhu, vyjma věcí uvedených pod bodem III. návrhu a věcí, u nichž byl návrh vzat zpět. Průtahy přitom byly ovlivněny subjektivními příčinami na její straně, ale také objektivními příčinami stojícími mimo její osobu.

V tomto směru kárně obviněná uvedla, že od roku 2009 její manželství procházelo krizí, kdy její manžel opustil společnou domácnost a přestal se jakkoli zajímat o ni i děti. Manželská krize vyústila v rozpad osmnáct let trvajícího manželství, které bylo rozvedeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 9. 12. 2010, č. j. 11 C 259/2010 – 22. Přitom za trvání manželství kárně obviněná v maximální možné míře věnovala svůj čas rodině i práci a následný rozvod měl množství negativních dopadů, a to jak psychických, tak ekonomických. Manželskou krizi se snažila překonat mj. i tím, že v roce 2010 rezignovala na funkci místopředsedkyně soudu a zaměřila se více na potřeby rodiny. Prohlubující se krize se však bohužel projevila na pracovním výkonu i schopnosti se soustředit.

Kárně obviněná také uvedla, že po rozvodu musela opustit byt a hledat bydlení pro sebe i syna; manžel si ponechal rovněž vybavení domácnosti a zařizování nové domácnosti taktéž přineslo nemalé starosti. Starost a péče o syna, včetně nákladů na jeho studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, a to až do září roku 2013, kdy nastoupil jako advokátní koncipient, tak zůstávaly jen na kárně obviněné.

Za této těžké osobní situace dle kárně obviněné došlo i ke změně ve vedení soudu, které realizovalo své představy o organizaci a činnosti soudu, s čímž souviselo i její přearažení z úseku trestního na úsek civilní. S přearažením kárně obviněné na civilní úsek nesouhlasila ani soudcovská rada soudu, která projednávala příslušné rozvrhy práce. Změna agendy, nezkušenost v oblasti civilního, exekučního a opatrovnického řízení, navíc spojená

s migrací administrativního aparátu, se projevila jak v komunikaci s tímto aparátem, tak i ve výsledcích přidělené agendy. Nastalou situaci se kárně obviněná snažila opakovaně (a neúspěšně) řešit s vedením soudu. Ke zhoršení výsledků v běžné agendě kárně obviněné v průběhu roku 2013 přispělo i rozhodnutí prezidenta republiky o vyhlášení amnestie; z 2264 rozhodnutí vydaných Okresním soudem Praha – západ v této agendě zpracovala kárně obviněná 453 rozhodnutí.

Kárně obviněná dodala, že si je vědoma průtahů, které vznikly v předmětných řízeních. Na druhou stranu však žádný z účastníků řízení (ani osob na trestním řízení zúčastněných) nevznesl stížnost na průtahy a žádná z těchto osob neuplatnila jakýkoli nárok na náhradu škody. Kárně obviněná je přesvědčena, že délka její soudní praxe, délka výkonu funkce místopředsdkyně soudu, systematické doplňování vzdělání či účast na školení dokládají, že svou funkci soudkyně vykonává dle nejlepšího vědomí a svědomí, odborně a spravedlivě. Ani kárná navrhovatelka nakonec nepožaduje uložení kárného opatření zbavení funkce předsdkyně senátu či zbavení funkce soudce.

S ohledem na osobní a majetkové poměry, kdy bydlí sama v pronajatém bytě a hradí náklady nejen své domácnosti, ale přispívá i na náklady svého syna, který se jako advokátní koncipient připravuje na výkon budoucí profese, by uložení majetkové sankce v podobě snížení platu o 30 % na dobu jednoho roku znamenalo výrazné zhoršení finanční situace a prohloubilo by stresovou zátěž, které od roku 2010 čelí. Samotné podání kárného návrhu považovala kárně obviněná za dostatečné ponaučení. Snaží se, aby si ve spolupráci s administrativním aparátem zorganizovala svou práci tak, aby v maximální míře eliminovala další průtahy v řízení a odstranila nedostatky v namítaných věcech.

S ohledem na uvedené tak kárně obviněná požádala kárný senát, aby postupem dle § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích upustil od uložení kárného opatření.

III. Ústní jednání, dokazování

Kárná navrhovatelka při ústním jednání nad rámec písemného znění návrhu uvedla, že nedobrá situace trestního úseku na Okresním soudu Praha – západ jí byla známa již z jejího dřívějšího působení jako předsdkyně Okresního soudu v Příbrami. Kárně obviněné po svém příchodu na Okresní soud Praha – západ sdělila, že bude dále soudit, je však třeba zlepšit situaci na trestním úseku. I nadále však nedostatky přetrvávaly a přicházely i stížnosti ze strany státního zastupitelství či soudců odvolacího soudu. Po dohodě pak došlo k přeřazení JUDr. N. na jiný soudní úsek, přičemž se kárná navrhovatelka domnívá, že kárně obviněná měla vytvořeny vhodné podmínky k práci. O nedostacích při vyřizování napadlých trestních věcí se kárná navrhovatelka dozvěděla z provedených prověrek. V některých věcech, zejména v případě urgency příkazů k zatčení či případného zahájení řízení proti uprchlému, se přitom kárně obviněná domnívala, že požadavky kárné navrhovatelky zasahují do její soudcovské nezávislosti.

Obhájce kárně obviněné uvedl, že JUDr. N. některé vytýkané nedostatky, jak se již vyjádřila ve svých písemných podáních, přiznává. Poukázal však na objektivní okolnosti, které souvisely s těžkou osobní situací kárně obviněné, jakož i na to, že byla převedena na agendy, s nimiž neměla zkušenosti. Nelze ani bagatelizovat vysoký podíl na

zpracovávaných amnestijních rozhodnutích, jak to činila kárná navrhovatelka; přestože tato rozhodnutí byla často připravována asistenty, odpovědnost za věc nese soudce a ten také musí rozhodovat o správném postupu ve věci. Ani v trestních řízeních, ve kterých jsou kárně obviněné vytýkány nedostatky, například v podobě včasného nezahájení řízení proti uprchlému, nelze spatřovat pochybení, neboť to souvisí s volbou účelného procesního postupu a ten kárně obviněná volila.

Kárně obviněná k návrhu uvedla, že se své zodpovědnosti nezříká, poukazuje ale na to, že přearažení na jiné agendy pro ni byla, vzhledem k její předchozí praxi a činnosti, velká změna. Nezaznamenala přitom nikdy v minulosti stížnosti na svou osobu ze strany státních zástupců nebo soudců. V době, kdy byla přearažena na civilní agendy, ještě dokončovala i trestní věci, z nichž některé byly velmi rozsáhlé a složité. Ani složitost a náročnost agend, které byla posléze nucena vykonávat, nelze snižovat. Co se týká řízení, ve kterých jsou jí vytýkány nedostatky, zdůrazňuje, že se v žádném řízení nejednalo o řízení vazební a žádný z účastníků v jejich rámci nebyl jejím postupem poškozen. Uvedla, že všechny amnestijní věci, ve kterých rozhodovala, musela skutečně zkontrolovat sama, a to také proto, že podklady pro tato rozhodnutí zpracovával bezpečnostní ředitel soudu, který ve skutečnosti zřejmě nemá ani plnohodnotné právnické vzdělání. Asistentka je jí přidělena až od 1. 1. 2014 a do té doby se musela vypořádávat také s nutností nastudovat širokou škálu procesních a hmotněprávních předpisů, což souviselo s jejím přearažením na netrestní úseky. Kárně obviněná poukázala na problémy spojené s převáděním její osoby, jakož i jiných soudců, na agendy, s nimiž neměli zkušenosti a o které ani neměli zájem.

Předseda senátu seznámil účastníky řízení s výsledky předběžného šetření kárného senátu ve věci s tím, že si kárný senát Nejvyššího správního soudu vyžádal předmětné spisy Okresního soudu Praha – západ, které mají dokumentovat vytýkané jednání kárně obviněné, a z jejich obsahu, v souvislosti s kárným návrhem, zjistil následující:

Ve věci *sp. zn. 14 T 179/2010* navrhovatelka kárné provinění spatřovala v délce doby od vyhlášení rozsudku do jeho vypravení a v nepatřičně učiněném referátu ze dne 23. 12. 2013, který neodpovídá skutečnosti. Dle navrhovatelky byl rozsudek vyhlášen dne 7. 10. 2013 a do dne 20. 12. 2013 byl na vykonávacím řízení, aniž byl nadiktován. Spis byl předložen soudkyni dne 19. 12. 2013, přičemž soudkyně rozsudek kanceláři předala až dne 2. 1. 2014, aniž by požádala o prodloužení lhůty. Referát obsažený ve spise ze dne 23. 12. 2013 obsahuje pokyn k vypravení rozsudku, ačkoli rozsudek v tomto termínu kanceláři ještě předán nebyl.

Podle obsahu spisu kárný senát ověřil, že rozsudek byl vyhlášen dne 7. 10. 2013 a byl vypraven dne 15. 1. 2014. Co se týká písemného vyhotovení předmětného rozsudku, je na zmíněném referátu ze dne 23. 12. 2013 pokyn kanceláři k zaslání rozsudku účastníkům řízení, avšak z ručně psané poznámky na této listině vyplývá, že byl rozsudek předán kanceláři dne 2. 1. 2014. Zároveň referát obsahuje poznámku: „*Spis předložen soudci 20. 12. 2013, neboť byl omylem dán na vykonávací řízení.*“ Ve vyjádření k této záležitosti ze dne 9. 1. 2014 (příloha kárného návrhu) uvedla kárně obviněná, že omylem nebyl kanceláři spis soudkyni dle pokynu vrácen a byl ponechán na lhůtě vykonávacího řízení. Pokyn na č. l. 1060 a 1061 daného spisu se však týká věci J. G., odsouzeného již rozsudkem ze dne 7. 5. 2012 – č. l. 963 spisu; tento rozsudek byl ve vztahu k dalším dvěma obžalovaným – M.

G. a M. M. – zrušen odvolacím soudem, proto bylo o jejich trestní věci posléze znovu rozhodováno právě rozsudkem ze dne 7. 10. 2013; daný pokyn se tedy týká právě jen již pravomocně skončené věci J. G., obsahuje pokyn „*Lhůta 1 NVT ihned*“, ale další instrukce neobsahuje, z ničeho tedy nevyplývá, že by spis nebyl kárně obviněné vrácen v důsledku omylu kanceláře. „Objeven“ pak měl být dle kárně obviněné dne 22. 12. 2013, následně byl předán soudkyni a dne 23. 12. 2013 měl být rozsudek nadiktován; předán k přepisu měl být dne 2. 1. 2014. Dle „výpisu pohybu spisu“ přiloženého ke kárnému návrhu byl spis ode dne 18. 10. 2013 do dne 19. 12. 2013 na lhůtě na „NVT“ a u soudkyně až ode dne 19. 12. 2013.

Kárně obviněná nad rámec dřívějších vyjádření v souvislosti s tímto spisem poukázala během ústního jednání mj. na nedostatky v činnosti soudní kanceláře, v níž docházelo v rozhodnou dobu k personálním změnám. Tato skutečnost také přispěla ke vzniku uvedených průtahů a nejasnostem s vypracováním referátu.

Ve věci *sp. zn. 14 T 22/2007* bylo kárné provinění spatřováno v délce vyhotovení rozhodnutí (lhůta prodloužena do 24. 8. 2012, rozsudek však byl vypraven až dne 7. 3. 2013, kdy po přepisu rozhodnutí byl od 15. 2. 2013 spis u soudkyně až do dne 7. 3. 2013).

Z obsahu spisu dle kárného senátu vyplývá, že rozsudek byl v souladu s údaji obsaženými v kárném návrhu vyhlášen dne 9. 7. 2012. Na základě žádosti kárně obviněné ze dne 24. 7. 2012 byla lhůta k vyhotovení a vypravení rozsudku prodloužena do dne 24. 8. 2012. Referátem datovaným dnem 24. 8. 2012 vydala JUDr. N. pokyn k přepsání a rozeslání rozsudku, tento referát však neobsahuje razítko, kdy byl přijat soudní kanceláří. Ve spise následuje úřední záznam ze dne 6. 3. 2013 přijatý kanceláří dne 7. 3. 2013, v němž se uvádí, že dne 28. 2. 2013 kárně obviněná zjistila, že rozsudek nebyl vypraven, pročez byl vydán pokyn k opravě a rozeslání rozhodnutí. Ve svém vyjádření k věci ze dne 9. 1. 2014, které je přílohou kárného návrhu, uvádí kárně obviněná, že dne 6. 3. 2013 „bylo zjištěno“, že nadiktovaný rozsudek nebyl vůbec dán soudci ke kontrole (rozsudek obsahuje velké množství pravopisných i jiných chyb, což posléze konstatoval i odvolací soud); ve vyjádření pak následuje nesrozumitelné zdůvodnění nedostatků ve vedení spisu. Z přehledu pohybu spisu (příloha kárného návrhu) však vyplývá, že spis byl skutečně ode dne 10. 7. 2012 do 23. 1. 2013 (k „nadikt. rozhodnutí“) u soudkyně. Teprve poté byl předán kanceláři, načež byl spis opět u soudkyně („kontrola R“) od dne 15. 2. 2013 do 7. 3. 2013. O těchto skutečnostech svědčí i kárným senátem konstatované vyjádření vedoucí trestní kanceláře ze dne 9. 1. 2014 (příloha kárného návrhu), podle něhož byl rozsudek předán k přepisu až dne 23. 1. 2013 a na kontrolu dne 15. 2. 2013, tedy nemohl být vypraven dne 24. 8. 2012.

Kárná navrhovatelka během ústního jednání opakovaně poukázala na průtah ve vyhotovení tohoto rozsudku a na nedostatky při vyhotovování a rozeslání rozhodnutí ze strany soudní kanceláře. Taktéž upozornila na stáří spisu a opakované zrušení rozhodnutí odvolacím soudem. Kárně obviněná poté popsala potíže s personální situací v soudní kanceláři a uvedla, že průtahy s vypracováním rozhodnutím vznikly i v důsledku toho, že po opakovaném zrušení jejích rozhodnutí krajským soudem již nevěděla, jak rozhodnutí koncipovat.

Ve věci *sp. zn. 14 T 125/2011* spočívalo dle kárné navrhovatelky pochybení v tom, že dne 21. 10. 2013 bylo vyhlášeno usnesení o postoupení věci, dne 5. 11. 2013 byla lhůta k napsání a vypravení prodloužena do 23. 12. 2013, avšak rozhodnutí bylo kanceláři předáno až dne 6. 1. 2014; nedošlo tak k vyhotovení a vypravení rozhodnutí v prodloužené lhůtě. Dle obsahu spisu kárný senát ověřil, že předmětné usnesení bylo vyhlášeno v uvedený den, stejně tak jsou správná data týkající se prodloužení lhůty k vyhotovení a vypravení písemnosti, jak jsou uváděna v kárném návrhu. Ze samotného spisu datum předání usnesení kanceláři nevyplývá.

V řízení vedeném pod *sp. zn. 14 T 38/2012* byl dle kárného návrhu rozsudek vyhlášen dne 17. 10. 2013, lhůta k vyhotovení a vypravení byla prodloužena do 30. 11. 2013, rozsudek byl nadiktován dne 29. 11. 2013 a vypraven dne 2. 12. 2013; k vypravení tak došlo po lhůtě. Nejvyšší správní soud přitom dle obsahu spisu konstatoval, že v uvedené věci rozhodovala a daný rozsudek vyhotovovala jako samosoudkyně Mgr. J. D., nikoliv kárně obviněná. Po seznámení se s touto skutečností vzala v této věci kárná navrhovatelka kárný návrh ve vztahu k uvedenému skutku zpět.

Dle kárného návrhu byl ve věci *sp. zn. 14 T 202/2010* vydán dne 21. 9. 2010 trestní příkaz, který se nepodařilo doručit. Dne 8. 2. 2011 byl vydán příkaz k zatčení, po němž následovalo sdělení Policie ČR, že se obviněný zdržuje v Ománu nebo Kataru a jezdí do České republiky jedenkrát za rok, a to na cca týden. Dne 31. 1. 2012 JUDr. N. učinila referát k doručení do Ománu a následně bylo zjištěno, že s Ománem neexistuje příslušná smlouva. Poté dne 16. 10. 2012 Policie ČR sděluje adresu obviněného ve Velké Británii, avšak doručit se nepodařilo. Nebyl vydán mezinárodní zatykač ani evropský zatykač rozkaz. Dne 30. 9. 2013 byla zjišťována adresa v centrální evidenci obyvatel a dne 29. 11. 2013 byl spis dán na lhůtu do ledna 2014. Kárný návrh neobsahoval v tomto bodě žádné konkrétní tvrzení, v čem má spočívat kárné provinění, pouze v „obecné části“ uvozující tuto skupinu spisů, u nichž je spatřováno kárné provinění, se uvádělo, že kárné provinění má spočívat v průtazích.

Z obsahu spisu vyplývá, že dne 21. 9. 2010 byl ve věci vydán trestní příkaz, který se obviněnému nepodařilo doručit na adresu ve Žďáru nad Sázavou. Dne 13. 10. 2010 bylo doručováno na adresu v Ománu, která byla známa ze spisu. Opět se nepodařilo doručit, dodejka se na soud vrátila dne 7. 1. 2011. Obratem byla o šetření a doručení požádána Policie ČR, která přípisem ze dne 25. 1. 2011 sdělila, že se na možných adresách ve Žďáře nad Sázavou nepodařilo obviněného dohledat. Dne 8. 2. 2011 byl soudkyní vydán příkaz k zatčení. Dne 4. 3. 2011 Policie ČR soudu sděluje, že po obviněném bylo vyhlášeno pátrání a že se zdržuje v Ománu nebo Kataru a do České republiky přijíždí „jednou za čas“. Po sdělení Policie ČR ze dne 28. 4. 2011 o zjištění zaměstnavatele obviněného soudkyně dne 11. 5. 2011 vydala pokyn, aby byl zaměstnavatel obviněného (česká dceřiná společnost nadnárodní společnosti) ve věci osloven. Ten odpovídá dne 21. 6. 2011, že obviněný pracuje na uvedené adrese v Ománu a ve věci je třeba se obrátit na právní oddělení zaměstnavatele ve Francii. Dne 31. 1. 2012 je vypracován referát k doručení do Ománu prostřednictvím příslušného oddělení zaměstnavatele ve Francii. Ten na dopis ze dne 7. 2. 2012 odpovídá dopisem ze dne 16. 3. 2012 (doručen soudu 21. 3. 2012), že obviněný není zaměstnancem jejich „pobočky“ ve Francii a zaměstnavatel není ani oprávněn k přebírání a předávání daných dokumentů; doporučeno, aby se soud obrátil přímo na adresu

obviněného v Ománu. V referátu ze dne 25. 7. 2012 pak soudkyně uvádí, že neexistuje smlouva s Ománem o vydání, protože je potřeba požádat Policii ČR o prověření skutečného pobytu obviněného, neboť by se nemusel nadále vyskytovat v cizině; zároveň je učiněn dotaz na centrální evidenci vězňů. Policie ČR dne 21. 8. 2012 sděluje, že pobyt obviněného není znám. Na základě sdělení Policie ČR ze dne 30. 8. 2012 je následně opět požádán dne 14. 9. 2012 o spolupráci zaměstnavatel obviněného – společnost v ČR. Dne 16. 10. 2012 sděluje Policie ČR soudu adresu obviněného ve Velké Británii; kárně obviněná dne 23. 10. 2012 doručuje na udanou adresu, avšak neúspěšně – zásilka se na soud vrací dne 17. 12. 2012. Dne 28. 12. 2012 proto proveden pokus o doručení na tutéž adresu v Sheffieldu, avšak „prostřednictvím“ zaměstnavatele (společnosti v Anglii). Doručování opět neúspěšné, ze spisu však není zřejmé, kdy se zásilka vrátila na soud. Dne 28. 2. 2013 je opět vydán pokyn k pokusu o doručení na adresu zaměstnavatele v České republice, zásilka je uložena dne 13. 3. 2013. Dne 2. 4. 2013 následuje dotaz soudkyně na zaměstnavatele v České republice, ten však dne 25. 6. 2013 sděluje, že obviněný není a ani nebyl jejich zaměstnancem (české společnosti), a pokud byl zaměstnancem uvedené nadnárodní společnosti, pak v jiném státě; zprávy o obviněném nemají. Mezitím dne 20. 6. 2013 opět dotázána Policie ČR. Po jejím sdělení je dne 17. 7. 2013 doručováno opět na adresu v Sheffieldu. Zásilka znovu nedoručena. Dne 30. 9. 2013 dán příkaz k lustraci v údajích centrální evidence obyvatel. Dne 4. 10. 2013 opět neúspěšně doručováno na adresu ve Žďáru nad Sázavou. Dne 8. 11. 2013 požádána o doručení Policie ČR; zásilka je jako nedoručená vrácena s přípisem ze dne 26. 11. 2013. Na základě pokynu ze dne 28. 11. 2013 je spis dán na lhůtu do ledna 2014.

Kárná návrhovaatelka v daném ohledu uvedla, že v důsledku postupu kárně obviněné ve věci hrozilo např. její promlčení; názoru kárné návrhovaatelky JUDr. N. oponovala v tom smyslu, že k promlčení dojít nemohlo a opakované urgencye, stejně jako další postupy, které po ní byly vyžadovány, nejsou efektivní. Pro objektivní posouzení věci je třeba praxe v oblasti trestního řízení.

Ve věci vedené pod *sp. zn. 14 T 98/2006* byl dle kárného návrhu vydán dne 18. 10. 2006 trestní příkaz a dne 23. 2. 2007 příkaz k zatčení, který byl opakovaně urgován. Dne 23. 9. 2013 pak bylo zahájeno řízení proti uprchlému, dané usnesení však nebylo doručeno obhájci. Ke dni 14. 1. 2014 byl spis bez úkonu. Kárné provinění bylo spatřováno v délce celého řízení a v nezjišťování skutečného pobytu obviněného.

Podle obsahu spisu bylo ověřeno, že dne 18. 10. 2006 byl vydán předmětný trestní příkaz, který se nepodařilo doručit na adresu přechodného pobytu. Poté v listopadu roku 2006 bylo doručováno na adresu trvalého pobytu. Dne 27. 12. 2006 doručeno soudu sdělení Policie ČR, že byl proveden pokus o doručení na adrese přechodného pobytu, obviněný však na této adrese není znám. Dne 23. 2. 2007 byl vydán příkaz k zatčení. U Policie ČR urgován na základě pokynů ze dne 27. 7. 2007, 4. 12. 2007, 30. 7. 2008, 13. 10. 2008, 9. 12. 2008, 16. 4. 2009, 4. 6. 2009, 29. 7. 2009, 23. 9. 2009. Policie ČR sděluje přípisem ze dne 8. 10. 2009, že je po obviněném vyhlášeno celostátní pátrání, avšak dosud nebyl zatčen. Další urgencye z 20. 4. 2010, 1. 9. 2010, 20. 4. 2011, 4. 7. 2011, 4. 10. 2011, 18. 4. 2012, 17. 7. 2012, 13. 9. 2012, 11. 6. 2013. Dne 23. 9. 2013 bylo usnesením rozhodnuto o tom, že trestní řízení proti obviněnému bude nadále vedeno jako řízení proti uprchlému. Ze spisu

nevyplývá, že by bylo doručeno ustanovenému obhájci. Dle č. l. 100 byla provedena kontrola plynulosti řízení dne 14. 1. 2014.

V řízení vedeném pod *sp. zn. 14 T 66/2010* byl dle kárného návrhu ve věci vydán dne 3. 12. 2010 příkaz k zatčení a urgován byl dne 14. 4. 2011. Mělo být zjištěno, že se obžalovaný nachází zřejmě v Rumunsku, což nebylo potvrzeno. K 31. 7. 2012 měl být spis bez úkonu. Dne 23. 4. 2013 se státní zastupitelství dotazovalo na právní moc trestního příkazu. Dne 18. 9. 2013 následoval dotaz na to, zda obžalovaný vycestoval; spis byl dán na lhůtu jeden měsíc, ke dni 14. 1. 2014 měl být bez úkonu. V daném bodě kárný návrh opět výslovně nespecifikoval, v čem má spočívat kárné provinění, vztahuje se tedy na něj pouze obecné konstatování, jímž je v kárném návrhu uvozena tato skupina věcí, přičemž se mělo jednat o to, že zatykače nebyly řádně urgovány, nebo nebylo řádně pátráno po pobytu, či nebyly v některých věcech vydány mezinárodní zatykače. Vzhledem k termínu vydání mezinárodních zatykačů mělo být zahájeno řízení proti uprchlému.

Kárný senát z obsahu spisu ověřil, že dne 1. 4. 2010 byl u soudu podán návrh na potrestání rumunského státního příslušníka, a to pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky; adresu pro doručování měl obviněný v Praze. Dne 26. 4. 2010 vydal soud trestní příkaz, který se na adrese pro doručování nepodařilo doručit (písemnost předána k poštovní přepravě dne 1. 6. 2010, soudu vrácena dne 16. 6. 2010). Dle sdělení Policie ČR ze dne 30. 7. 2010 se zásilku nepodařilo doručit ani policejnímu orgánu. Na základě pokynu ze dne 2. 8. 2010 proveden neúspěšný pokus o doručení na adresu společnosti Sorinstav, s. r. o. Opět pokus Policie ČR doručit písemnost v listopadu roku 2010. Dne 3. 12. 2010 byl vydán příkaz k zatčení, urgován byl dne 14. 4. 2011. Dle sdělení Policie ČR ze dne 5. 5. 2011 nebyl obviněný lokalizován v České republice, do Rumunska byla zaslána žádost dne 28. 12. 2010 a 29. 3. 2011, dosud bez výsledku. Spis dán na lhůtu do srpna 2011. V srpnu a říjnu roku 2011 další urgencye. Po sdělení Policie ČR ze dne 7. 10. 2011 spis ponechán na lhůtě do února 2012 s tím, že podle pokynu datovaného dnem 21. 2. 2012 měl být dotaz na Policii ČR opakován. Dle razítka na tomto pokynu však byl předán kanceláři až dne 17. 7. 2012 a téhož dne byla urgencye vypravena. Policie ČR dne 31. 7. 2012 odpovídá, že rumunské policejní orgány nemají poznatky o současném místě pobytu obviněného. Dále ve spise následuje dotaz Okresního státního zastupitelství Praha – západ ze dne 23. 4. 2013 na právní moc trestního příkazu, přičemž na spodní straně této písemnosti se nachází rukou psaná poznámka ze dne 24. 4. 2013, že ve věci byl vydán příkaz k zatčení, neboť trestní příkaz nelze doručit. Dne 22. 8. 2013 vydán pokyn k opakování dotazu na realizaci příkazu k zatčení, dne 18. 9. 2013 pak pokyn k dotazu na orgán policie, který realizuje příkaz k zatčení, a na „cizineckou policii“, zda se obviněný cizinec nachází na území ČR, či vycestoval; spis dán na lhůtu jeden měsíc.

Dle kárného návrhu byl ve věci vedené pod *sp. zn. 14 T 54/2006* dne 6. 11. 2008 vyhlášen rozsudek, který byl zrušen krajským soudem dne 23. 4. 2009. Rozsudek byl poté vyhlášen dne 28. 5. 2009 a ten byl opět zrušen krajským soudem dne 22. 10. 2009. Rozsudek byl znovu vyhlášen dne 16. 11. 2009 a mělo být vydáno opravné usnesení, které nebylo doručeno. Dne 31. 8. 2011 pak měl být vydán příkaz k zatčení, který byl urgován dne 20. 11. 2013. Dle kárného návrhu „*nerealizováno, k 14. 1. 2014 bez úkonu*“. Kárné provinění bylo spatřováno zejména „*v nedůslednosti zjišťování pobytu a tím řádného doručení*“.

Nejvyšší správní soud z obsahu trestního spisu zjistil, že obviněný byl dle sdělení Vězeňské služby ČR ze dne 9. 9. 2009 ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Stráž pod Ralskem, přičemž výstup z výkonu trestu měl mít dne 17. 6. 2010; dle sdělení věznice ze dne 22. 9. 2009 však soud (v jiné věci) nereagoval na přípis ze dne 9. 7. 2009 a nezaslal Vězeňské službě ČR usnesení o zápočtu vydávací vazby. Dne 16. 11. 2009 pak byl ve věci sp. zn. 14 T 54/2006 vyhlášen odsuzující rozsudek, lhůta k jeho vyhotovení a vypravení byla prodloužena do 18. 12. 2009; rozsudek byl obžalovanému doručen dne 22. 12. 2009 do věznice. Státní zástupkyně i obžalovaný se odvolali, věc však byla krajským soudem vrácena dne 12. 4. 2010 okresnímu soudu bez rozhodnutí, neboť písemné vyhotovení rozsudku nebylo ve shodě s vyhlášeným rozsudkem a ve věci bylo třeba vydat opravné usnesení. Opravné usnesení je ze dne 11. 3. 2011, vypraveno dne 15. 3. 2011, na adresu bydliště obžalovaného se však nepodařilo doručit. Následoval druhý pokus o doručení ze dne 29. 4. 2011 poté, co byly ověřovány informace dle centrální evidence obyvatel a evidence vězněných osob. Po neúspěšném ověřování pobytu v květnu 2011 byl dne 31. 8. 2011 vydán příkaz k zatčení, dle sdělení Policie ČR ze dne 6. 9. 2011 však nebyl pobyt obžalovaného znám. Obdobný postup opakován v říjnu roku 2011 a v lednu roku 2013. Dne 26. 8. 2013 byla provedena lustrace v centrální evidenci obyvatel. Dne 12. 9. 2013 byla provedena kontrola plynulosti řízení. Příkaz k zatčení opětovně urgován dne 20. 11. 2013. Poté ponecháno na lhůtě do prosince roku 2013.

Dle kárného návrhu byl ve věci *sp. zn. 25 P a Nc 185/2013* vyhlášen rozsudek dne 30. 9. 2013 a lhůta pro jeho vyhotovení byla prodloužena do 20. 12. 2013. Spis měl být u kárně obviněné od 2. 10. 2013 do 10. 1. 2014, od 10. 1. 2014 pak měl být u asistenta bez vyhotovení rozhodnutí. Kárné provinění je spatřováno v nedodržení lhůty pro vypravení rozhodnutí.

Kárný senát z obsahu spisu zjistil, že rozsudek ve věci styku s nezletilým byl vyhlášen dne 30. 9. 2013 a dle č. 1. 389a spisu byla lhůta ve smyslu § 158 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) prodloužena do 20. 12. 2013. Dle č. 1. 394 spisu byl rozsudek odevzdán kanceláři a zároveň i vypraven dne 13. 1. 2014.

Z kárného návrhu vyplynulo, že ve věci *sp. zn. 25 Rod 1/2013* byl návrh na uložení opatření podán dne 7. 3. 2013. Úkon JUDr. N. následoval dne 22. 4. 2013, jednání nařízeno na 29. 7. 2013, odročeno na 16. 9. 2013, kdy byl vyhlášen rozsudek. Spis byl u soudkyně od 16. 9. 2013 do 16. 12. 2013 a rozhodnutí bylo vypraveno po lhůtě dne 18. 12. 2013 – bez žádosti o prodloužení lhůty. Kárné provinění bylo spatřováno v porušení povinnosti vyhotovit rozhodnutí v zákonné lhůtě, popř. požádat o její prodloužení.

Nejvyšší správní soud z obsahu spisu ověřil, že návrh na uložení opatření dle § 93 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), v účinném znění (dále jen „zákon o soudnictví ve věcech mládeže“), byl u soudu podán dne 7. 3. 2013. Rozsudek ze dne 16. 9. 2013 byl dodán kanceláři dne 16. 12. 2013 a vypraven dne 18. 12. 2013. Spis neobsahoval žádost o prodloužení lhůty.

Dále byl podle kárného návrhu ve věci *sp. zn. 25 P 64/2013* (též spis Obvodního soudu pro Prahu 3, *sp. zn. 10 Nc 713/2013*) dne 27. 6. 2013 podán u Obvodního soudu pro Prahu 3 „návrh“ na zahájení řízení o vyslovení přípustnosti převzetí a držení v ústavu zdravotnické péče a návrh na zahájení řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům. Věc byla dne 2. 8. 2013 postoupena Okresnímu soudu Praha – západ a dne 23. 9. 2013 předložena Krajskému soudu v Praze, a to pro nesouhlas s postoupením. Dne 21. 10. 2013 měl být spis vrácen s tím, že nesouhlas není důvodný. Dle kárného návrhu byl dne 21. 10. 2013 kárně obviněnou vypracován referát k doručení rozhodnutí krajského soudu, k vypravení však nedošlo; další referát je ze dne 20. 12. 2013, dne 7. 1. 2014 byl předán kanceláři a k vypravení písemnosti došlo dne 9. 1. 2014. Dle kárného návrhu je kárné provinění spatřováno v průtazích od dne 21. 10. 2013 do 9. 1. 2014.

K věci se vztahoval rovněž listinný důkaz přiložený ke kárnému návrhu, a to vyjádření dozorčí úřednice M. K. ze dne 13. 1. 2014. To se týká i dále projednávaných skutků vázících se ke spisům *sp. zn. 25 L/2013* a *sp. zn. 25 L 3/2013*. Ze spisu *25 P 64/2013* kárný soud zjistil, že dne 27. 6. 2013 byl skutečně podán u Obvodního soudu pro Prahu 3 „návrh“ na zahájení řízení o vyslovení přípustnosti převzetí a držení v ústavu zdravotnické péče a návrh na zahájení řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům. Věc byla následně postoupena Okresnímu soudu Praha – západ. Tento spis *sp. zn. 25 P 64/2013* Okresního soudu Praha – západ se ovšem týká jen řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům. Pokud jde o řízení o „návrhu“ na vyslovení přípustnosti držení v ústavu zdravotnické péče podaného původně u Obvodního soudu pro Prahu 3, byl k němu založen spis *sp. zn. 25 L 3/2013*. Dne 23. 9. 2013 byla věc *sp. zn. 25 P 64/2013* skutečně předložena Krajskému soudu v Praze, a to pro nesouhlas s postoupením. Usnesení krajského soudu, podle něhož nesouhlas Okresního soudu Praha – západ s postoupením věci není důvodný, bylo Okresnímu soudu Praha – západ doručeno dne 21. 10. 2013. Následuje referát kárně obviněné datovaný dnem 21. 10. 2013 k doručení usnesení krajského soudu účastníkům, u něhož ovšem chybí razítka potvrzující přijetí tohoto pokynu kanceláří. Toto usnesení podle spisu vypraveno nebylo, poté byl Okresnímu soudu Praha – západ doručen dne 14. 11. 2013 dotaz navrhovatele, tj. Nemocnice Třebotov, o poskytnutí informací o opatrovníkovi a dotaz byl urgován dne 3. 12. 2013. Nato následuje dne 20. 12. 2013 usnesení o zahájení řízení ve věci způsobilosti k právním úkonům, včetně referátu z téhož dne, u něhož je razítka přijetí kanceláří dne 7. 1. 2014.

K dotazu předsedy senátu ohledně chybějícího razítka kanceláře na referátu ze dne 21. 10. 2013 kárně obviněná uvedla, že to zřejmě souviselo s tehdejšími personálními stavy opatrovnické kanceláře. Kárná navrhovatelka a kárně obviněná se však neshodly na hodnocení a pravdivosti vyjádření dozorčí úřednice o tom, že spis kancelář zpracovala až dne 7. 1. 2014.

V souvislosti s řízením vedeným pod *sp. zn. 25 L 2/2013* kárný návrh uváděl, že dne 17. 5. 2013 byl soudu doručen „návrh“ na zahájení detenčního řízení. Dne 24. 5. 2013 měl asistent soudkyně vyslechnout ošetřujícího lékaře a dne 28. 5. 2013 byl ústavu namísto rozhodnutí zaslán přípis, že nebude zahajováno řízení, neboť detenční řízení by mělo být zahájeno u jiného soudu. Dne 27. 6. 2013 byl opětovně u Okresního soudu Praha – západ podán „návrh“ na zahájení řízení. Kárné provinění je spatřováno v tom, že ve věci nebylo řádně rozhodnuto procesním postupem, „*uplynula 7 denní lhůta, nebyl vypracován a ani*

zadán znalecký posudek“. I k této věci se vztahuje výše zmiňované vyjádření dozorčí úřednice.

Kárný senát dle obsahu spisu ověřil, že dne 17. 5. 2013 bylo soudu doručeno podání Nemocnice Třebotov skutečně označené jako „návrh na zahájení detenčního řízení“. Dále je ve spise zařazen protokol o výsledku lékařů uvedené nemocnice, který vyhotovil asistent kárně obviněné. Z tohoto výsledku vyplynulo, že umístěná byla nejprve hospitalizována ve FN Královské Vinohrady po dobu 3 dnů, kde jí byla poskytnuta akutní péče, poté byla převezena k následné péči do Nemocnice Třebotov. Následně bylo do spisu založeno další podání Nemocnice Třebotov ze dne 27. 6. 2013, které je identické s podáním ve spisech sp. zn. 25 P 64/2013 a sp. zn. 25 L 3/2013 a obsahuje opět „návrh“ na zahájení detenčního řízení a dále rovněž návrh na zahájení řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům. Toto podání je adresováno Obvodnímu soudu pro Prahu 3. Kárně obviněná předala kanceláři dne 28. 5. 2013 přípis adresovaný ústavu zdravotnické péče (tedy Nemocnici Třebotov), který byl podle razítka vypraven dne 4. 6. 2013 a podle něhož se dle § 191h o. s. ř. ve věci nejedná o neodkladnou péči, neboť ta byla poskytnuta v jiném zdravotnickém zařízení (FN Královské Vinohrady), odkud byla pacientka do Nemocnice Třebotov přemístěna. Pokud nedala souhlas s umístěním v předchozím zdravotnickém zařízení, mělo být řízení zahájeno tam. Proto nebude podle uvedeného přípisu řízení u Okresního soudu Praha - západ zahajováno. Podnět k zahájení řízení o způsobilosti k právním úkonům ošetřované může být podán u soudu dle místa trvalého bydliště – u Obvodního soudu pro Prahu 3. Přípis dané nemocnici obdobného obsahu byl odeslán mailem rovněž dne 27. 6. 2013.

Dle vyjádření kárné navrhovatelky během ústního jednání mělo být ve věci rozhodnuto, nikoli jen přípisem sděleno, že by řízení měl zahájit Obvodní soud pro Prahu 3. Naproti tomu kárně obviněná svůj postup obhajovala a konstatovala, že jej konzultovala se dvěma na daném poli zkušenými soudkyněmi.

K věci vedené pod sp. zn. 25 L 3/2013 kárný návrh uváděl: *„postoupeno od OS Praha 3 dne 2. 8. 2013 – detenční řízení. Je shodné jako 10Nc 713/2013. Ke dni kontroly 13. 1. 2014 nerozhodnuto.“* K věci se opět vztahuje vyjádření jmenované dozorčí úřednice.

Kárný senát dle obsahu spisu konstatoval, že spis opět obsahuje „návrh“ Nemocnice Třebotov ze dne 27. 6. 2013 adresovaný Obvodnímu soudu pro Prahu 3 ve věci řízení dle § 191a o. s. ř., v tehdejší znění, a na zahájení řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům; přiložen je výše popsáný přípis (viz věc sp. zn. 25 L 2/2013) Okresního soudu Praha - západ ze dne 3. 6. 2013, sp. zn. 25 L 2/2013 (odeslaný mailem dne 27. 6. 2013), o tom, že „detenční“ řízení nebude Okresním soudem Praha - západ zahajováno a že ve věci omezení způsobilosti k právním úkonům je třeba se obrátit na Obvodní soud pro Prahu 3. Obvodní soud pro Prahu 3 však usnesením ze dne 8. 7. 2013 vyslovil svou nepřislusnost ve věci detenčního řízení (obdobné usnesení ve věci řízení o způsobilosti – viz výše uvedená věc sp. zn. 25 P 64/2013) s tím, že věc bude postoupena Okresnímu soudu Praha - západ. Spis další úkon neobsahuje.

V řízení vedeném pod *sp. zn. 25 Pa Nc 18/2012* byly dle kárného návrhu spatřovány průtahy v nečinnosti od 19. 6. 2013 do 10. 9. 2013 a pak opět od konce září 2013 do prověrky, která proběhla dne 5. 12. 2013.

Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, že v dané záležitosti byl dne 18. 12. 2012 podán návrh matky na omezení způsobilosti její dcery k právním úkonům. Usnesení o „zahájení řízení“ bylo vydáno dne 2. 1. 2013. Podle č. 1. 5 bylo předáno kanceláři dne 17. 1. 2013, údaj o datu vypravení chybí. Dle pokynu ze dne 19. 2. 2013 (č. 1. 10) zřejmě usnesení ze dne 2. 1. 2013 společně s poučením vyšetřované zasláno rovněž této osobě, u níž se o omezení způsobilosti k právním úkonům jedná; dle razítka vypraveno až dne 10. 5. 2013. Dne 18. 6. 2013 jsou získávány údaje o vyšetřované a její matce. Dne 10. 9. 2013 pak bylo vypracováno a vypraveno usnesení o ustanovení opatrovníka; vyšetřovaná na poučení vypravené dne 10. 5. 2013 nereagovala a nesdělila, koho si zvolila k zastupování v řízení. Dne 28. 11. 2013 bylo ručně vypracováno usnesení o ustanovení znalce z oboru zdravotnictví – odvětví psychologie; přijato kanceláří dne 2. 12. 2013, dle č. 1. 28 zřejmě vypraveno až 30. 12. 2013. Ke sdělení ustanovené znalkyně – psycholožky ze dne 14. 1. 2014, že je třeba ustanovit znalce z oboru psychiatrie (zároveň požádáno o zproštění povinnosti vypracovat posudek), ustanoven usnesením ze dne 5. 2. 2014 znalec – psychiatr.

K řízení vedenému pod *sp. zn. 25 Pa Nc 110/2013* kárný návrh uváděl, že soudu byl doručen „podnět“ dne 8. 4. 2013 a opatrovník byl v této souvislosti ustanoven až 3. 6. 2013. Řízení samo bylo zahájeno dne 10. 9. 2013 a znalec ustanoven dne 28. 11. 2013. Kárný návrh v tomto bodě podstatu kárného provinění blíže nespecifikoval, obecně však bylo spatřováno v průtazích v řízení.

Dle obsahu spisu kárný senát konstatoval, že návrh na zbavení způsobilosti k právním úkonům byl soudu skutečně doručen dne 8. 4. 2013, dne 23. 4. 2013 bylo na základě pokynu kárně obviněné ze dne 16. 4. 2013 vyšetřované zasláno poučení dle § 187 o. s. ř., přičemž ta v dopise ze dne 29. 4. 2013 uvedla, že si zástupcem pro řízení zvolila svou matku. Ta byla ustanovena opatrovníkem usnesením ze dne 3. 6. 2013, dodaným kanceláři dne 4. 6. 2013 a vypraveným dne 19. 6. 2013. Právní moci nabylo dne 9. 7. 2013. Řízení samotné pak bylo zahájeno usnesením ze dne 10. 9. 2013 (téhož dne vypraveno). Dne 28. 11. 2013 je ručně vypracováno usnesení o ustanovení znalce, kanceláři je dodáno dne 2. 12. 2013 a vypraveno je dne 30. 12. 2013. Ustanovená znalkyně – psycholožka e-mailem ze dne 18. 1. 2014 sděluje, že k duševní poruše by se měl vyjádřit znalec – psychiatr; ten ustanoven usnesením z 28. 1. 2014.

K věci vedené pod *sp. zn. 25 Pa Nc 118/2013* kárný návrh uváděl, že spis (návrh otce na snížení výživného) byl soudu postoupen dne 27. 3. 2013, nesouhlas s postoupením je ze dne 29. 5. 2013, spis se od krajského soudu vrací dne 18. 6. 2013 a další úkon je až z 1. 9. 2013. Kárný návrh v tomto bodě podstatu kárného provinění výslovně nespecifikoval, kárné provinění však bylo opět spatřováno obecně v průtazích v řízení.

K této věci dle obsahu soudního spisu kárný senát konstatoval, že dne 16. 4. 2013 byla ve spise prováděna lustrace v centrální evidenci obyvatel. Dle spisu je písemnost s předložením věci krajskému soudu k rozhodnutí o nesouhlasu s přenesením příslušnosti ze dne 3. 5. 2013, kdy také došla kanceláři; vypraveno až dne 29. 5. 2013. Následné usnesení

krajského soudu je doručeno Okresnímu soudu Praha – západ dne 18. 6. 2013, pokyn k jeho zaslání matce a otci nezletilé je ze dne 3. 7. 2013 a vypraveno je toto usnesení dne 8. 7. 2013, zásilka otci se vrátila s tím, že na dané adrese sídlí obec, dne 12. 7. 2013. Dne 1. 9. 2013 pokyn ve spise o předvolání k jednání nařízenému na den 25. 11. 2013. Další úkon je z 1. 10. 2013 a poté následují úkony další.

Konečně v souvislosti s řízením vedeným pod *sp. zn. 25 P a Nc 127/2013* kárný návrh uvádí, že „*dne 14. 10. 2013 znalkyně odmítla vypracovat znalecký posudek, ke dni prověrky bez úkonu*“. Podstata kárného provinění nebyla blíže specifikována.

Kárný senát z obsahu spisu zjistil, že znalkyně z oboru zdravotnictví – odvětví psychologie byla ustanovena usnesením ze dne 27. 9. 2013. Měla zjistit osobnost a výchovné schopnosti rodičů nezletilých (ve věci šlo o úpravu styku rodičů s dětmi), jaká úprava styku je pro nezletilé nejvhodnější a další skutečnosti mající význam pro rozhodnutí. Znalkyně přípisem doručeným soudu dne 14. 10. 2013 požádala o zproštění povinnosti vypracovat znalecký posudek, a to pro své přetížení. Ve spise poté pokyn k zaslání došlých listin účastníkům ze dne 22. 10. 2013, předaný kanceláři 23. 10. 2013. Poté spis do 18. 2. 2014 bez úkonu.

Kárný senát dále provedl stranami předložené důkazy. Jednalo se zejména o listinné důkazy předložené navrhovatelkou na výzvu soudu k doložení, že ve věci byla splněna šestiměsíční subjektivní lhůta pro podání kárného návrhu. V první řadě se jednalo o zprávu místopředsedkyně Krajského soudu v Praze o kontrole provedené u Okresního soudu Praha – západ dne 5. 12. 2013. Dále se jednalo o zprávu místopředsedkyně Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2013 o kontrole nedodělků v rejstříku PaNc. Dále byl předmětem dokazování dopis kárné navrhovatelky ze dne 10. 1. 2014 adresovaný místopředsedovi Krajského soudu v Praze, v němž je zmiňována věc *sp. zn. 14 T 22/2007*, a přehled nevyhotovených a nevypravených rozhodnutí, který se týkal mj. projednávaných věcí *sp. zn. 14 T 125/2011* a *sp. zn. 14 T 38/2012*. Rovněž byla předložena listina nazvaná Kontrola zatykačů ze dne 14. 1. 2014, která se týkala věcí *sp. zn. 14 T 202/2010*, *sp. zn. 14 T 98/2006* a *sp. zn. 14 T 66/2010*. Provedeny byly i důkazy v podobě Zápisu z pracovní rady ze dne 26. 1. 2011 u Okresního soudu Praha – západ, přehledu napadlých, vyřízených a nevyřízených věcí v agendách T a PaNc v letech 2011, 2012 a 2013. Kárná navrhovatelka soudu předložila rovněž své rozhodnutí ze dne 27. 6. 2012, jímž JUDr. N. udělila výtku podle § 88a zákona o soudech a soudcích za nedodržení zákonných lhůt ve dvou vazebních věcech *sp. zn. 33 Nt 4002/2012* a *33 Nt 4003/2012*, jakož i osobní spis kárně obviněné.

Kárný senát rovněž provedl důkazy listinami předloženými kárně obviněnou týkajícími se jejích rodinných poměrů. Kárně obviněná předložila i výpis rozhodnutí o amnestii, z něhož vyplývá, že v průběhu roku 2013 vyřídila 453 rozhodnutí o amnestii prezidenta republiky z celkového počtu 2264 rozhodnutí vydaných u Okresního soudu Praha – západ. Kárně obviněná přeložila také zprávu Krajského soudu v Praze o prověrce rozhodování Okresního soudu Praha – západ zaměřené na zkoumání plynulosti řízení a dodržování lhůt dle § 129 odst. 3 písm. a) trestního řádu. Kárně obviněná uvedla, že tímto dokumentem chtěla ilustrovat celkovou situaci na soudu a že se nedostatky zdaleka netýkaly jen jí samé.

Dále si kárný senát vyžádal vyjádření soudcovské rady Okresního soudu Praha – západ k osobě kárně obviněné. K věci se namísto soudcovské rady vyjádřilo shromáždění soudců jmenovaného soudu. Z obsahu tohoto vyjádření ze dne 31. 3. 2014 bylo konstatováno, že působnost soudcovské rady nyní vykonává shromáždění všech soudců, neboť členové soudcovské rady podali demisi z důvodu nerespektování názoru soudcovské rady vedením soudu. Z předmětného vyjádření dále vyplývá, že převedení kárně obviněné v říjnu 2011 z trestního úseku na úsek exekuční a posléze na úsek opatrovnický považovala tehdejší soudcovská rada za šikanózní. K přearazení kárně obviněné na civilní a exekuční úsek došlo za situace, kdy na těchto úsecích nebyla akutní potřeba dalšího soudce; naopak soudce z civilního úseku, který si nepřál působit na úseku trestním, byl přearazen právě na trestní úsek. Zároveň shromáždění soudců upozornilo na další nestandardní kroky vedení soudu při organizaci činnosti na trestním úseku. K osobě kárně obviněné pak shromáždění soudců uvedlo, že od 1. 11. 2011 do současnosti je JUDr. N. nucena rozhodovat věci v rejstřících T, Rod, C, E, EXE a PaNc, tedy věci se zcela odlišným řízením a v plné šíři hmotného práva. Takové přearazení soudce, který dlouhodobě působil na jediném (trestním) úseku, se nutně musí projevit v kvalitě jeho práce. Dále shromáždění soudců upozornilo na problémy týkající se administrativního personálu, zejména při přepisování rozhodnutí a jejich vypravování, spojené s fluktuací tohoto personálu; kárně obviněné nebyla stabilně k dispozici protokolující úřednice. Ke zlepšení situace došlo až od 4. čtvrtletí 2013. Shromáždění soudců považuje kárný návrh přinejmenším v části, v níž byl následně vzat zpět, za šikanózní, účelový, podaný ve snaze vyvinout nátlak na kárně obviněnou.

Kárná návrhovaatelka při ústním jednání popřela, že by se v daném případě jednalo o šikanózní návrh, a poukázala na objektivní nedostatky v činnosti kárně obviněné, které vedly k podání návrhu a také k předchozímu přearazení z trestní agendy na agendy jiné. Rovněž předmětné vyjádření shromáždění soudců návrhovaatelka nepovažovala za zcela objektivní a poukázala na důvody, které vedly k rezignaci soudcovské rady Okresního soudu Praha – západ. Kárná návrhovaatelka také popsala personální situaci a jiné okolnosti na Okresním soudu Praha – západ, které vedly ke změně v zařazení soudců tohoto soudu.

V rámci svého výslechu kárně obviněná vypověděla, po svém přearazení z trestního na exekuční úsek a následně na úsek opatrovnický jí nebyly odebrány žádné dosud napadlé věci a tudíž se vždy snažila se se všemi těmito rozličnými agendami vypořádat. Přesto jí bylo opakovaně sdělováno, že výsledky nejsou uspokojivé, což si uvědomovala, proto už tři čtvrtě roku soudí pravidelně třikrát týdně, a to v pondělí, čtvrtek a pátek, na přípravu tedy zbývá úterý a středa a v sobotu a v neděli se snaží diktovat rozhodnutí. Mohla by spočítat na prstech, kdy za poslední rok o víkendu nepracovala a mohla se věnovat osobním věcem. Přitom je velmi obtížné soudit v jediný den různé agendy a přecházet z jednoho zákona do druhého, přesto se výsledky v oddělení PaNc postupně zlepšují (v současné době asi 150 neskončených věcí) a z trestní agendy zbývají neskončené asi 3 věci. Vyhotovování rozhodnutí jí trvalo delší dobu, neboť se některé věci musela od počátku znovu naučit. Práci komplikuje také neustálá fluktuace osob v soudních kancelářích, která je způsobena zejména pro Prahu nízkým finančním ohodnocením. Kanceláře špatně fungují, neboť noví nezkušení pracovníci dělají chyby, sotva se svou prací naučí, odcházejí a přichází někdo jiný. Tyto věci významně ovlivňují práci soudce, který vlastními silami jen těžko ohlíká veškeré lhůty. Kárně obviněná poukázala také na své

zkušenosti vyplývající z toho, že je služebně nejstarší soudkyní v trestní agendě a že se na ni mladší soudci obracejí s žádostí o pomoc ve složitých trestních případech. Není si vědoma toho, že by na ni někdy státní zástupce či advokát podal stížnost. Poukázala též na specifika trestné činnosti v obvodu Okresního soudu Praha-západ, která jsou dána výskytem řady chatových oblastí, s nimiž je spojena násilná i majetková trestná činnost – krádeže, vloupání, porušování domovní svobody.

Kárný senát rovněž provedl důkaz (navržený kárně obviněnou) výsledkem svědkyně, JUDr. M. D., předsdkyně Okresního soudu Praha – západ v letech 1986 až 2011 a soudkyně Okresního soudu Praha – západ v letech 2011 až 2012.

Svědkyně uvedla, že její vztah ke kárně obviněné byl vždy kolegiální (kolegiální byl vždy i její vztah ke kárně navrhovatelce). Kárně obviněnou přijímala v roce 1994 jako soudkyni Okresního soudu Praha – západ a v roce 2000 ji pověřila funkcí místopředsdkyně soudu, a poté, co byla s její prací spokojena, ji po roce jmenovala místopředsdkyní Okresního soudu Praha – západ pro trestní úsek. Svou práci kárně obviněná vždy vykovala řádně, ale svědkyně již před časem pozorovala, že kárně obviněná má určité osobní problémy, které také vedly k její rezignaci na funkci místopředsdkyně soudu. Zhoršování situace na trestním úseku soudu se netýkalo ani tak kárně obviněné, ale souviselo spíše až s činnostmi jejího nástupce na pozici místopředsedy. Tyto potíže vedly k některým prověrkám ze strany nadřízeného soudu, avšak kárně obviněná nijak z hlediska svých výkonů nevybočovala z řady, byť měla větší počet zrušených věcí, přičemž nedostatky vyplývaly z doby, kdy měla osobní problémy. O přeřazení JUDr. N. na jinou agendu se ale nikdy neuvažovalo; následné přeřazení považovala a považuje svědkyně za nevhodné. Nikdo si rovněž nikdy na JUDr. N. nestěžoval.

V rámci své závěrečné řeči kárná navrhovatelka uvedla, že na kárném návrhu, s výjimkou částečného zpětvzetí, trvá. Objektivní personální problémy v soudních kancelářích, stejně jako nedostatek asistentů soudců, se netýkají jen JUDr. N., ale musí se s nimi vypořádat všichni soudci. O osobních problémech kárně obviněné nevěděla a nebyla o nich kárně obviněnou informována. Na rozdíl od svědkyně kárná navrhovatelka ví o několika stížnostech na JUDr. N., přičemž za dobu celého svého působení na Okresním soudu v Příbrami nevyřizovala na tomto soudu tolik stížností jako za půl roku na Okresním soudu Praha – západ; rovněž o převedení JUDr. N. na jinou agendu se již v minulosti uvažovalo.

Obhájce kárně obviněné při závěrečné řeči opětovně odkázal na složitou osobní situaci kárně obviněné související s jejím rozvodem. U vytýkaných skutků nedošlo ke kárnému provinění, neboť schází subjektivní stránka provinění. V případě skutku týkajícího se spisu sp. zn. 14 T 22/2007 sice došlo k průtahům, ale z důvodu, který by se dal považovat za omluvitelný, neboť, jak uvedla kárně obviněná, po opakovaném zrušení rozhodnutí měla problémy řádně své rozhodnutí formulovat. Obhájce kárně obviněné rovněž opakovaně poukázal na problémy týkající se administrativního aparátu soudu a na přeřazení JUDr. N. na netrestní agendy. Kárná žaloba byla podána ještě před tím, než by byla situace s kárně obviněnou projednána jiným způsobem a za polehčující okolnost lze považovat také to, že žádný z účastníků řízení si na JUDr. N. dosud nestěžoval. Kárně

obviněná také některá svá pochybení doznala a je třeba přihlédnout tomu, jak intenzivně, i za ztížených podmínek, se snaží vyřizovat všechny jí přidělené věci.

IV. Posouzení věci soudem

Kárný senát se především zabýval dodržáním subjektivní a objektivní lhůty k podání návrhu na zahájení kárného řízení. Dle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“) totiž musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kde se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech, týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích). Návrh na zahájení kárného řízení byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 31. 1. 2014. Subjektivní lhůta je tedy zachována pro jednání, o kterých se navrhovatelka dozvěděla ne dříve než 31. 7. 2013. Z obsahu kárného návrhu, předložených spisů, jakož i z vyjádření kárné navrhovatelky, které si k této otázce Nejvyšší správní soud vyžádal, vyplývá, že prověrky spisů, na základě jejichž výsledků byl kárný návrh podán, probíhaly v prosinci roku 2013 a lednu roku 2014; o vytýkaných jednáních se kárná navrhovatelka dozvěděla právě v souvislosti s těmito prověrkami. Návrh byl proto podán v rámci zákonem stanovené subjektivní lhůty. Pokud jde o objektivní procesní lhůtu a zároveň i prekluzivní lhůtu 3 let, kárný soud vycházel z toho, že tyto lhůty u trvajících či pokračujících deliktů začínají běžet až dokonáním skutku, v němž je spatřováno kárné provinění. Za tohoto předpokladu byly tyto lhůty zachovány u všech vytýkaných jednání.

Dále kárný senát vyhodnotil důkazy provedené při ústním jednání.

Pokud jde o otázku viny, Nejvyšší správní soud vzal za prokázané, že kárně obviněná spáchala kárné provinění tím, že celkem ve dvou ve výroku tohoto rozhodnutí jmenovaných trestních věcech (sp. zn. 14 T 179/2010 a sp. zn. 14 T 22/2007), v jedné opatrovnické věci (sp. zn. 25 P a Nc 185/2013) a v jedné věci soudnictví nad mládeží (sp. zn. 25 Rod 1/2013) nedodržela zákonnou lhůtu pro vyhotovení rozhodnutí, přičemž zejména v obou trestních věcech překročila lhůtu, která činí podle v § 129 odst. 3 písm. a) trestního řádu 5, resp. 10 pracovních dnů, poměrně výrazně, tj. v řádu týdnů, resp. i měsíců. V případě řízení vedeného pod sp. zn. 25 P a Nc 185/2013 nebyla dodržena lhůta dle § 158 odst. 4 o. s. ř., který stanoví: *„Jestliže stejnopis vyhotovení rozsudku nebyl doručen podle odstavce 3, je třeba jej účastníkům, popřípadě jejich zástupcům odeslat ve lhůtě třiceti dnů ode dne vyhlášení rozsudku. Předseda soudu je oprávněn tuto lhůtu prodloužit až o dalších šedesát dnů.“* V daném případě došlo k překročení zákonem stanovené lhůty zhruba o tři týdny. Rovněž ve věci vedené pod sp. zn. 25 Rod 1/2013 se kárný senát ztotožnil se závěry uvedenými v kárném návrhu, že byla zhruba o 2 měsíce překročena zákonem stanovená lhůta pro vypracování a odeslání rozsudku [na řízení ve věcech dětí mladších 15 let se podle zákona o soudnictví ve věcech mládeže použije subsidiárně občanský soudní řád].

Jakkoli nepanovala mezi navrhovatelkou a kárně obviněnou v průběhu řízení úplná shoda na tom, jaký byl podíl kanceláře daného soudního oddělení na takto způsobených průtahích, má kárný senát za to, že tato otázka nakonec není pro posouzení věci klíčová,

neboť nic nemění na závěru o odpovědnosti kárně obviněné za kárné provinění. Jakkoli totiž je zřejmé, že může být pro soudce někdy obtížné udržet si dokonalý přehled třeba i o několika stech tzv. živých spisech, které jsou mu přiděleny, lze po něm nepochybně požadovat, aby měl úplný přehled o těch z nich, v nichž již vyhlásil konečné rozhodnutí a kde tedy běží zákonná lhůta pro vyhotovení těchto rozhodnutí. I kdyby tedy došlo k omylu, že by kancelář daný spis soudci včas nepředložila k vyhotovení rozhodnutí, nebo by neprovedla příslušný pokyn, jak tvrdila kárně obviněná, je na odpovědnosti takového soudce, aby toto pochybení kanceláře zjistil včas tak, aby byla lhůta pro vyhotovení rozhodnutí pokud možno dodržena, a nikoliv až s odstupem několika týdnů či měsíců. Ostatně sama kárně obviněná ve vyjádření ke kárnému návrhu doznala, že se pochybení v souvislosti s překročením zákonných lhůt pro vyhotovení rozhodnutí dopustila.

Podle ustálené judikatury kárných soudů zaviněné překročení zákonné lhůty pro vyhotovení rozhodnutí v rozsahu, jaký byl zjištěn ve zmiňovaných čtyřech případech, naplňuje znaky skutkové podstaty kárného provinění soudce ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2012, č. j. 11 Kss 7/2012 – 64, dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o skutek, jenž se váže ke spisu sp. zn. 14 T 125/2011, lze souhlasit s kárným návrhem, že byla zaviněním kárně obviněné překročena lhůta k vyhotovení a vypravení rozhodnutí; délka tohoto překročení ovšem představovala pouze šest pracovních dní, takže kárný soud dospěl k závěru, že za situace, kdy nebylo prokázáno, že by dané zdržení s vypravením usnesení o postoupení věci jako přestupku způsobilo jakoukoli újmu účastníkům předmětného řízení či veřejnému zájmu, nemá toto pochybení kárně obviněné intenzitu kárného provinění (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 11 Kss 1/2011 – 131, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud při hodnocení tohoto skutku vycházel z ustálené kárné judikatury, dle níž je kárné obvinění vždy až opatřením *ultima ratio* (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 – 45, www.nssoud.cz); u méně závažných pochybení tak postačuje, jsou-li soudci vytčena, ať již neformálně, nebo pomocí formální výtky dle § 88a zákona o soudech a soudcích.

Ve věci sp. zn. 25 P 64/2013 ani ve věcech rejstříku P a Nc nebylo v obdobích nečinnosti v délce jednoho, dvou, nebo méně než tří měsíců shledáno kárné provinění. Ačkoli je stabilně judikováno tímto kárným soudem, že nelze stanovit přesnou hranici, odkdy již určité období nečinnosti ve spise je nutno považovat za kárné provinění, neboť záleží na situaci na konkrétním soudu, v konkrétní agendě a u konkrétního soudce, je při výrazném zatížení daného soudce, které bylo shledáno i u kárně obviněné, neadekvátní, požadovat po něm, aby veškeré spisy, které mu byly přiděleny, v daném případě navíc v různých agendách, vyřizoval bez jakékoli prodlevy. Ve většině případů spis z objektivních důvodů zůstává po určitou dobu bez vyřízení (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 11 Kss 2/2011 – 79, a ze dne 28. 11. 2013, č. j. 16 Kss 1/2013 – 116, obě dostupná na www.nssoud.cz).

Obdobně kárný senát neshledal kárné provinění – nad rámec překročení zákonné lhůty pro vyhotovení rozsudku – ani v samotném skutku ve věci sp. zn. 14 T 179/2010, jenž měl podle kárného návrhu spočívat ve vyhotovení nepatřičného referátu. Je pravdou,

že sama kárně obviněná uvedla, že referát vyhotovila dne 23. 12. 2013, ale spis kanceláři odevzdala až po svátcích, tj. dne 2. 1. 2014, ale v takovém postupu nelze shledat znaky kárného provinění, neboť nebylo prokázáno, že by důvodem takového postupu byla v daném případě jakákoli snaha manipulovat údaji ve spise.

Pokud jde o věc sp. zn. 14 T 22/2007, tam sice kárný návrh naznačoval obdobné jednání, nicméně, za kárné provinění v návrhu označeno nebylo, přičemž Nejvyšší správní soud opět odkazuje na ustálenou judikaturu spočívající v tom, že i v kárném řízení se plně uplatní zásada obžalovací a soud je tedy plně vázán vymezením jednotlivých skutků, v nichž je spatřováno kárné provinění, v kárném návrhu a nemůže se od nich odchýlit (§ 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., *a contrario*, viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2012, č. j. 11 Kss 7/2012 – 64, www.nssoud.cz, srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1076/07).

Pokud jde o věc sp. zn. 25 L 2/2013, nemohl kárný senát přisvědčit navrhovatelce v tom, že ve věci nebylo řádně rozhodnuto procesním postupem, čímž navrhovatelka patrně mínila usnesení, jímž by Okresní soud Praha - západ vyslovil svou místní nepřislusnost a postoupil věc Obvodnímu soudu pro Prahu 3. Byť byla podání Nemocnice Třebotov označena jako „návrhy“ na zahájení detenčního řízení, materiálně jde dle názoru kárného senátu skutečně pouze o oznámení o převzetí umístěné bez jejího písemného souhlasu, na jejichž základě mělo být soudem zahájeno detenční řízení z moci úřední. Nebylo-li v dané věci toto řízení soudem zahájeno, nemohl ani rozhodovat o postoupení věci soudu jinému. Kárně obviněná namísto toho sdělila nemocnici, že se má se svým podnětem obrátit na místně příslušný soud. V tom podle názoru kárného senátu nelze spatřovat kárné provinění. Je otázkou, zda právní názor kárně obviněné, že v daném případě nebyl důvod k zahájení detenčního řízení, byl správný. Je zřejmé, že se s ním nadřízený soud, tj. Krajský soud v Praze, neztotožnil, nicméně na vyjádření právního názoru, byť se později ukáže jako nesprávný, se vztahuje soudcovská nezávislost, nelze ho postihovat, až na zjevné excesy, v kárném řízení (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011, č. j. 11 Kss 9/2009 - 331, či ze dne 22. 3. 2013, č. j. 16 Kss 6/2012 - 114, obě dostupná na www.nssoud.cz).

Jde-li o úzce související, či v podstatě se překrývající věc sp. zn. 25 L 3/2013, opět vyvstává otázka, jak měla kárně obviněná soudkyně vlastně postupovat, pokud se domnívala, že ani „návrhem“ adresovaným Obvodnímu soudu pro Prahu 3 nemohlo být detenční řízení zahájeno a že sám Obvodní soud pro Prahu 3 před postoupením věci řízení nezahájil. Je otázkou, zda v tomto případě byl na místě postup podle § 105 odst. 3 o. s. ř., a to zvláště za situace, kdy nesouhlas Okresního soudu Praha - západ s postoupením i „detenční věci“ řešil krajský soud v souvisejícím řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům. Zároveň je pravdou, že tento soud dospěl k závěru, že nesouhlas Okresního soudu Praha - západ s postoupením jak řízení o způsobilosti k právním úkonům, tak „detenční věci“ není důvodný. Toto rozhodnutí bylo Okresnímu soudu Praha - západ doručeno dne 21. 10. 2013, kárně obviněná tedy měla následně ve spisu sp. zn. 25 L 3/2013 zahájit na základě oznámení ústavu zdravotnické péče detenční řízení a neprodleně v něm rozhodnout vzhledem k sedmidenní zákonné lhůtě. Nejvyšší správní soud ovšem neshledal, že by dané pochybení dosahovalo intenzity kárného provinění. Tento průtah byl totiž do značné míry způsoben jednak „procesním zmatkem“ spojeným

s „překrýváním“ uvedených tří věcí, tj. věci sp. zn. 25 P 64/2013, sp. zn. 25 L 2/2013 a sp. zn. 25 L 3/2013, jednak samotným právním názorem, byť zčásti nesprávným (pokud jde o místní nepřislušnost soudu) kárně obviněné, jednak ovšem i nedůsledným postupem krajského soudu, který v daném případě sice, jak vyplývá z odůvodnění jeho usnesení, rozhodl o nedůvodnosti jak postoupení řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům, tak i „detenční věci“, v záhlaví tohoto usnesení však uvedl, že rozhoduje pouze v řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům, a jeho usnesení bylo následně zažurnalizováno pouze do spisu sp. zn. 25 P 64/2013, a nikoliv do spisů, jež se týkaly detenční věci.

Kárný senát rovněž nemohl přisvědčit kárnému návrhu, pokud jde o postup kárně obviněné ve věcech, kde byl vydán příkaz k zatčení, a bylo policií vyhlášeno pátrání po obviněném. Jak vyplynulo z provedeného dokazování příslušnými spisy, kárně obviněná prováděla v těchto věcech opakované dotazy a urgencye na Policii ČR, pokoušela se o doručení trestního příkazu či jiných písemností různými způsoby, prováděla lustrace v příslušných evidencích a činila další úkony ke zjištění pobytu obviněných. Je pravdou, že v urgencích Policii ČR se v některých případech vyskytovaly delší prodlevy, nicméně kárný senát není přesvědčen o tom, že je nutné u policie urgovat vždy v krátkých intervalech vyřízení příkazu k zatčení za situace, kdy je po dané osobě vyhlášeno celostátní pátrání a kdy lze předpokládat aktivitu samotných policejních orgánů v případě vypátrání obviněného. Ani doporučení, kárnou navrhovatelkou spíše nahodile zmiňovaná při jednání, jak měla kárně obviněná v daném ohledu postupovat (např. aby se obrátila s podnětem na vedení soudu, které by tyto věci učinilo předmětem meziresortní porady s policií), nepřesvědčila kárný senát, že se navrhovatelka v daném ohledu dopustila kárného provinění.

Pakliže bylo v některých těchto věcech kárně obviněné vytýkáno, že nevydala mezinárodní zatýkácí rozkaz, kárný senát ani v jednom z těchto případů neshledal, že by k tomu byly splněny zákonné podmínky, neboť dle tehdy účinného znění § 385 písm. a) trestního řádu soud zatýkácí rozkaz nemohl vydat, jestliže předpokládal uložení jiného trestu než nepodmíněného trestu odnětí svobody v délce nejméně čtyř měsíců. V daném případě byly ovšem obviněným, vzhledem k vydání trestních příkazů, uloženy pouze podmíněné tresty odnětí svobody. Vydání evropského zatýkácího rozkazu v některých těchto věcech sice přicházelo v úvahu, jeho nevydání za situace, kdy nebylo vůbec zřejmé, zda se obviněný zdržuje či bude zdržovat na území konkrétního státu Evropské unie, nelze podle názoru kárného senátu považovat za kárné provinění.

Konečně pokud jde o otázku, zda v některých těchto věcech nemělo být dříve rozhodnuto o vedení řízení proti uprchlému, je třeba připomenout, že trestní řád (§ 302 a násl.) žádnou striktní lhůtu pro takové rozhodnutí nestanoví. Přitom je zřejmé, že musí být splněna alespoň jedna z podmínek uvedených v § 302 trestního řádu, tedy musí jít o osobu, která se vyhýbá trestnímu řízení pobytem v cizině, nebo tím, že se skrývá. Posouzení těchto podmínek je plně na uvážení soudce rozhodujícího v dané věci a do těchto otázek nehodlá kárný senát žádným způsobem intervenovat. Navíc je nutno připomenout, že podle § 305 trestního řádu může o konání řízení proti uprchlému po podání obžaloby rozhodnout soud z vlastní iniciativy, nebo i na návrh státního zástupce. V žádné z předmětných věcí příslušný státní zástupce takový návrh nepodal.

Lze tedy uzavřít, že vytýkaný postup soudkyně v těchto věcech nenaplňoval znaky skutkové podstaty kárného provinění. Kárný senát nevylučuje, že jeho posouzení by v některých těchto případech mohlo být odlišné, pokud by kárný návrh obsahoval v dané pasáži, namísto velmi kusé a nedostatečné argumentace, podrobné zdůvodnění, jaký konkrétní úkon, v jakém konkrétním spise a v jakém konkrétním období měla kárně obviněná provést, z jakých důvodů a jaké jsou důsledky neprovedení tohoto úkonu, zda došlo např. neprovedením tohoto úkonu k promlčení trestní odpovědnosti apod. To by však návrh musel být zpracován mnohem podrobněji a pečlivěji a kárný senát zde v souladu s dosavadní judikaturou uvádí, že kárný navrhovatel má v kárném řízení povinnost tvrzení a povinnost důkazní (§ 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb.), a kárný soud není nejen povinen, ale ani oprávněn domýšlet za kárného navrhovatele, v čem má být spatřováno kárné provinění (srov. např. rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 10. 2002, sp. zn. Ds 7/2002).

V rozsahu, v němž vzala navrhovatelka svůj návrh zpět, soud řízení podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb. zastavil.

Pokud jde o uložené kárné opatření za skutky, v nichž kárný senát shledal kárné provinění, vzal soud na jedné straně v úvahu, že zákonná lhůta pro vyhotovení rozhodnutí byla zejména v předmětných trestních věcech překročena poměrně výrazně, jakož i to, že kárně obviněná již byla v minulosti uložena výtka podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Na straně druhé však kárný senát přihlédl k tomu, že kárně obviněná byla oproti původní šíři kárného návrhu shledána odpovědnou za kárná provinění pouze v relativně malém počtu věcí.

Kárně obviněné navíc svědčí celá řada polehčujících okolností, především skutečnost, že dosud nebyla za dobu svého mnohaletého působení u Okresního soudu Praha - západ kárně postižena. Dále to jsou zjevně dosti neutěšené podmínky, za nichž působila kárně obviněná v rozhodném období u Okresního soudu Praha - západ, ať již jde o nedostatečnou podporu ze strany soudní kanceláře, tak zejména o důsledky skutečnosti, že byla jakožto dlouholetá zkušená trestní soudkyně daného soudu přerazena změnou rozvrhu práce na zcela jinou agendu, nejprve na exekuce a posléze na věci opatrovnické. Zároveň ovšem musela v rozhodném období pokračovat v řízení v trestních věcech, které jí napadly do doby změny rozvrhu práce. Kárný soud nehodnotil oprávněnost tohoto kroku předsedkyně soudu, neboť mu to v tomto řízení nepřísluší. Musí však konstatovat, že se ztotožňuje se stanoviskem shromáždění soudců Okresního soudu Praha - západ v tom ohledu, že kárně obviněná v daném období musela obsáhnout velmi širokou oblast hmotného práva, což se nepochybně muselo projevit na její výkonnosti. Soud přihlédl i k celkovému značnému vytížení soudkyně, k němuž v rozhodném období přispěla i mimořádná agenda v podobě vyřizování prezidentské amnestie. Kárný senát vzal v potaz rovněž skutečnost, kterou potvrdila při ústním jednání kárná navrhovatelka, že po podání kárného návrhu se činnost JUDr. N. zlepšila v tom smyslu, že se jí dařilo zejména v opatrovnické agendě výrazně zvýšit počet rozhodnutých věcí.

Kárný senát vzal taktéž v úvahu i osobní a rodinné poměry kárně obviněné, přihlédl k okolnostem, které uváděla obhajoba, především k nelehké osobní situaci, do níž se dostala po rozvodu svého manželství, a nutnosti postarat se o rodinu v této situaci,

přihlédl i k její dosavadní dlouholeté praxi soudkyně Okresního soudu Praha - západ a také místopředsedkyně tohoto soudu pro trestní úsek a dospěl k závěru, že rozhodně nemůže vyhovět kárnému návrhu na uložení kárného opatření v podobě snížení platu o 30 % na dobu 1 roku. Na straně druhé Nejvyšší správní soud neshledal, vzhledem k výraznému překročení lhůt pro vyhotovení rozhodnutí v některých případech, ani zákonné podmínky pro to, aby mohl upustit od kárného opatření, jak navrhovala kárně obviněná. Jako adekvátní kárné opatření, které splní svůj účel, tedy soud shledal uložení důtky.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 23. dubna 2014

JUDr. Jakub Camrda,
Ph.D.
předseda kárného senátu